
Melodie stále zní

První noc v novém domku si Anna Bennettová přispala. Po probuzení se po dlouhých měsících cítila zase o něco lépe. Možná poprvé od toho strašného dne, kdy si její manžel vyjel na plachetnici a už se nevrátil.

Odletěl na víkend do St. John, kde kotvil svou jachtu. Eric měl letět s ním, ale zdržel se v práci a přijel až následujícího dne.

Prosila jsem Parkera, aby na syna počkal, aby nevyplouval sám, jenomže on se na mě rozzlobil, vzpomínala Anna. Ptal se mě, jestli ho mám za neschopného starce. Měla jsem dost rozumu, abych mlčela. Onoho osudného rána vyplul sám. Moře bylo rozbouřené a Parker už se nevrátil. Plachetnici našli rozbitou o skály na Tortole.

Zamrkala, aby potlačila slzy, které jí při vzpomínce na manžela tak často vyhrkly. Devět hodin. Nejvyšší čas vstávat. Odhrnula prošívanou příkrývku, natáhla se pro župan, vklouzla do sliprů a sešla do kuchyně. Zapnula kávovar značky Keurig a počkala, až se rozsvítí kontrolka. Za chvíli si už nesla šálek ke stolu. Vůbec nemám hlad, podívala se v duchu.

Pak vyhlédla oknem přes příjezdovou cestu. V protějším domku seděl u kuchyňského stolu Tony Russo, příjemný pán. Přišel se jí představit, když ji včera Eric přivezl a stěhovací dodávka odjela.

Říkal, že se také právě nastěhoval a že si chce otevřít restauraci na Valley Road. Prohlásil, že nechce zdržovat, jenom abych věděla, že bude pořád přicházet a odcházet. A kdybych někdy potřebovala s čímkoliv pomoci, můžu se na něho vždycky obrátit.

Lane ji informovala, že nechala do kuchyně vyrobit žaluzii, aby měla soukromí, ale že ji nainstalují až příští týden, až přivezou závěsy a přehozy.

Russo měl na stole položený počítač. Anna si rychle přesedla, aby se jejich pohledy náhodou nesetkaly. Když budu sedět tady, pomyslela si, ani nebudu muset tu žaluzii zatahovat. Jenom na noc.

Dopila kávu a připravila si další šálek. Zatímco čekala, až se uvaří, vzpomínala, jak minulý týden na Erika křičela, že jeho otec žije a že to oba vědí.

Znovu si musela připomenout, že tehdy k večeři vypila víc vína než jindy. Představa, že Parker žije, nebyla nic jiného než zbožné přání. I po tolika letech se jí pokaždé zmocnilo vzrušení, když si vzpomněla, jak jí Parker zatelefonoval do kanceláře a pozval ji na večeři. Bála se, že je na ní vidět, jak je do něj už od toho incidentu na schodech do metra zamilovaná.

Parker byl velmi pohledný a inteligentní muž. Ve firmě se povídalo, že na konci roku dostal obrovské prémie. Ten den Anna hned po práci běžela do lahůdkářství pochlubit se rodičům, že s ním jde na večeři.

Maminka byla moc ráda, ale tátou to moc nehnulo. „Proč by tě nepozval? Určitě jsi to nejhezčí děvče v celé firmě. Ale musíš mi slíbit, že jestli po tobě vyjede, jak to mají tihle bohatí pásci ve zvyku, okamžitě z té restaurace odejdeš a přijedeš taxíkem domů.“

Otce ještě víc znepokojilo, že pro ni měl Parker přijet autem.

„Měla ses s ním sejít až v té restauraci a vrátit se taxíkem,“ stál na svém.

Táta Parkerovi tak docela nevěřil, ani když jsme se o půl roku později brali, vzpomínala. Nelíbilo se mu, že se Parker chtěl ženit v tom nóbl chrámu svatého Ignáce z Loyoly na Manhattanu. Prý aby se jeho kamarádi nemuseli trmácet do našeho farního kostela v Brooklynu. Byla to velká svatba a hostina se konala v Plazze. Táta se zlobil, když Parker trval na tom, že všechno zaplatí, dokonce i její svatební šaty. „Přece si moje nastávající nebude kupovat konfekci kdesi u Macyho,“ argumentoval tehdy.

Na tátu to neplatilo... „Víš, Aničko, mám o tebe strach,“ varoval mě. „Cítím v žilách, že ten chlap je falešný. Možná umí vydělat hromadu peněz, ale jenom falešný člověk si může změnit slušné jméno jako Joseph na jiné, které podle něho zní víc nóbl.“

Anna se usmála. Když chtěl táta Parkera pozlobit, oslovoval ho Joey.

A celé ty roky jsme spolu byli šťastní. Každé ráno před odchodem do práce mi říkal, jak mu bude po mně celý den smutno. A já odpovídala, že mně také. Byl to takový náš malý rituál. I ten poslední den, než odjel na letiště, mi řekl: „Pořád mi po tobě bude smutno.“

Parker nebyl věřící. Co myslel, když říkal, že mu pořád bude po mně smutno? I když se mnou občas zašel do kostela, rozhodně nevěřil v posmrtný život. Až umřeme, všechno skončí, takové zastával přesvědčení. Co tím teda myslel?

A proč jsem křičela na chudáka Erika, že ví, že jeho otec žije? Jenom proto, že jsem tehdy večer vypila hodně vína?

Anna dopila druhý šálek kávy a silou vůle potlačila nevíтанou a nepěknou myšlenku, že možná po otci zdědila jeho intuici.

V pondělí ráno vstoupil Eric Bennett do kanceláře Patricka Adamse, zakladatele stejnojmenné bezpečnostní agentury.

Adams působil deset let jako senátor státu New York a celou tu dobu jej velmi urážely a vztekaly důkazy všudypřítomné korupce, která bujela v zákonodárném sboru v Albany. Rozhodl se tedy, že odejde do politického důchodu a něco s tím udělá. Založil bezpečnostní a vyšetřovací agenturu a během dvou let získal pověst úspěšného bojovníka proti nejružnějším podvodům a defraudacím nejen na vládní úrovni, ale také v oblasti zneužití informací v obchodním styku.

Šokovalo ho, když zjistil, že si s ním domluvil schůzku syn nechvalně proslulého podvodníka Parkera Bennetta.

Jako velká část veřejnosti i Adams věřil, že Eric ruku v ruce s otcem zpronevěřil prostředky Bennettova fondu.

Dvaapadesátiletý Adams byl pozoruhodný muž. Měl statnou, ale vypracovanou postavu a mohutnou hřívu silně prošedivělých vlasů a vyzářoval kolem sebe auru důvěry.

Skutečnost, že se klient dostavil přesně na čas, mluvila v jeho prospěch. Chronické opozdilce Adams bytostně nesnášel, ale stejně tak i ty, kdo přicházeli příliš brzy. To pokládal za projev nejistoty, která v něm automaticky vyvolávala podezření.

Sekretářka uvedla Erika Bennetta a Adams si o něm hned udělal lepší mínění. Měl na sobě dobře střižený šedý oblek, rukávy košile sepnuté manžetovými knoflíky ozdobenými nenápadnými černými drahokamy. Zdvořilá rezervovanost, s níž pozdravil, na bývalého senátora rovněž zapůsobila – očekával, že Bennett bude nervózní.

Nabídl hostu místo a Bennett se posadil na židli přímo naproti Adamsovi.

„Přejdou rovnou k věci,“ prohlásil klidně. „Pokud nejste slepý, hluchý a hloupý, což určitě nejste, nemusím vám vysvětlovat, kdo byl můj otec Parker Bennett a z čeho jej obviňují.“

Obviňují, pomyslel si Adams a v duchu se ušklíbl. Co kdybys tak řekl, že to opravdu udělal?

Odpověděl Bennettovi stejně přímým tónem: „Ano, okolnosti týkající se vašeho otce jsou mi dobře známy.“

„V tom případě jistě víte, jaké je moje postavení,“ pokračoval Eric tiše. „Panuje všeobecné přesvědčení, že jsem otci pomáhal. Souhlasíte se mnou?“

„Souhlasím.“

„Pak jistě chápete, proč jsem přišel. Jsem absolutně nevinný, na tom podvodu jsem se nepodílel a ani jsem o něm nevěděl. Můj počítač rozložili na šroubky. Vyšetřoval mě snad každý policejní a pátrací orgán, který v této zemi máme. A nikdo nenarazil na jedinou stopu, která by mě s tou zpronevěrou spojovala.“

Svého otce velmi miluji. Byl matce dobrým manželem a mně výborným tátou. Napadá mě jediné vysvětlení zločinu, kterého se dopustil – musel být psychicky nemocný.“

„To by znamenalo, že byl duševně nemocný i před patnácti lety, když svůj fond zakládal,“ připomněl Adams. „Je nad slunce jasné, že ten fond byl od začátku zamýšlen jako dokonale naplánovaný pyramidální podvod.“

„Toho jsem si vědom,“ potvrdil Eric zatlačený do obrany. „Ale ani FBI nenašla žádný důkaz, že můj otec ještě žije, neobjevila žádný náznak, kam ty peníze zmizely. A proto bych si rád najal vaši firmu, aby ten případ vyšetřila.“

„Uvědomujete si, že v důsledku našeho vyšetřování může váš otec strávit zbytek života ve vězení?“

„Jistě,“ potvrdil Eric rozechvěle a oči mu zvlhly. S vypětím vůle se sebral a pokračoval: „Pokud můj otec žije, je nutné ho najít. A peníze, které ukradl, musí být samozřejmě navráceny podvedeným investorům.“

„Nebo to, co z nich zbylo,“ opáčil Adams suše. „Musím vás upozornit, že pokud se tohoto případu ujmete, bude to velmi drahé.“

„Já vím. Jsem úspěšný obchodník a akciovému trhu se dařilo. Ty dva roky po otcově zmizení jsem žil velmi skromně a na tom se nic nezmění. Mohu vám nabídnout zálohu ve výši padesáti tisíc dolarů. Než je utratíte, shromážd-

dím další prostředky. Kdybych nemohl dál platit, pozastavíte vyšetřování, než zase něco vydělám.“

Adams pocítil k muži, který před ním seděl, záchvěv sympatie, ale tento pocit okamžitě smazaly praktické aspekty případu.

„Co když při vyšetřování zjistíme, že jste se na tom podvodu podílel?“

„V takovém případě očekávám, že podáte federálnímu žalobci návrh na trestní stíhání,“ odpověděl Eric bez rozmyšlení. „Ale obava z této možnosti mě o spánek nepřipraví.“

Adamse napadlo, jestli si klient plně uvědomuje, do čeho jde. Natáhl ruku přes stůl. „Převzmemme váš případ, pane Bennette. A použijeme všechny dostupné zdroje, abychom našli vašeho otce, živého či mrtvého, a vypátrali chybějící peníze.“

Adams ještě nedomluvil, když si uvědomil, jak moc ho láká představa, že mu syn Parkera Bennetta platí, aby našel pohřešovaného otce.

Pokud se týká samotného Erika Bennetta, Adams usoudil, že existují dvě možnosti. Buď je zcela nevinný, jak tvrdí, a chce očistit své jméno v očích veřejného mínění, anebo je vinen, ale ve své bezbřehé aroganci si myslí, že s otcem ten podvod naplánovali tak dokonale, že je na ně ruka zákona krátká.

Pomyslel si, že vyšetřování zneužití informací v obchodním styku je oproti této záležitosti nudně všední. Pátrání po Parkeru Bennettovi představuje lákavou výzvu.

Před dvěma roky vycítil, že se smyčka kolem něho utahuje. Tak zoufale toužil smazat za sebou všechny stopy, že většinu peněz převedl z jednoho švýcarského konta na druhé. Číslo nového účtu přilepil páskou dovnitř hrací skříňky, kterou Anně před lety koupil. Ale když se mu podařil útěk, šokovaně si uvědomil, že číslo, které si pro sebe zapsal na lístek, patřilo *starému*, ne novému účtu, takže k němu ztratil přístup.

Teď žil pohodlně na ostrově St. Thomas ve vilce na pobřeží Karibského moře. Pořídil si novou plachetnici, zdaleka ne tak velkou a nákladnou jako jachta, kterou nechal napospas vlnám, ale jemu naprosto vyhovovala. Úspěšně se zabydlel v nové identitě, kterou si připravil, když nastal čas k útěku. Je-

nomže peníze na starém kontě již brzy dojdou. Voda, všude samá voda, ale pít se nedá ani kapka, pomyslel si hořce.

Na ostrově ho znali jako George Hawkinse, inženýra na penzi, který se sem přestěhoval před patnácti lety z Anglie.

Vzhled si změnil pomocí hnědé paruky, kterou nikdy neodkládal, tmavých brýlí a tmelové výplně, která pozměnila tvar nosu.

Britský cestovní pas mu v případě potřeby zaručoval možnost okamžitého odjezdu.

V kapse mu zazvonil mobilní telefon s předplacenou kartou. Přestože se bál, přijal hovor.

„Parkere, drahoušku,“ zapředl ženský hlas věčně. „Obávám se, že brzy budu potřebovat další peníze.“

„Vždyť jsem ti před třemi měsíci poslal na účet milion dolarů,“ protestoval, ale jako vždy zlost ustoupila před strachem.

„To bylo před třemi měsíci. Předělávám si apartmá a potřebuju peníze. Hned. Přesnou částku ti sdělím, jen co mi bytová architektka řekne, kolik to bude stát.“

Už dva roky ho vydírala. A odmítnout ji nemohl.

„Ty peníze ti pošlu,“ odpověděl chladně.

„Věděla jsem, že to uděláš. A slibuju, že moje ústa zůstanou zavřená. Sbohem, miláčku. Chybíš mi.“

Beze slova ukončil spojení a dlouho jen seděl za stolem a hleděl na moře.

Byl krásný slunečný den. Modrozelenou hladinu čeřily drobné vlnky a vrhaly barevné spršky na pláž před vilou. Miloval to tady. Během let si zde vybudoval pevné zázemí. Jezdával sem při častých vyjíždkách na jachtě. Tvrdě pracoval na osvojení britského přízvuku, který se mu stal druhou přirozeností. Přátelé, které si před lety pečlivě vybral, ho přijali jako osobu, za niž se vydával – stydlivý vdovec milující plachtění. Prozradil jim, že v Anglii pracoval jako inženýr. Nikoho nepřekvapilo, když se tu před dvěma roky usadil. Prohlásil, že odešel do penze a bude na ostrově žít trvale.

Začal hrát golf a byl v tom překvapivě dobrý. Chodil jen na veřejná hřiště. Uzavřenost golfových klubů vybízela k intimnějším kontaktům s ostatními členy. Familiárnost přináší pohrdání... A v mém případě třeba i podezření, dodal v duchu. Na golfovém hřišti se na něho jednou nalepil jakýsi muž, který o sobě prohlašoval, že je zarytý anglofil, a chtěl mluvit o desítkách

inženýrů, s nimiž se seznámil v oblasti Londýna. Tam se už Parker nikdy nevrátil.

Ale *ona* ví, že se skrývá právě tady. A myslí si, že má přístup ke všem penězům. Bude ho ždímat až do smrti. Ráda pije. Několikrát ji viděl zřízenou do němoty. Ne často, ale tendence byla nezpochybnitelná. Je docela dobře možné, že ho v opilosti prozradí.

Takhle to nemůže dál pokračovat. Dokud bude žít na St. Thomasu, hrozí mu od ní nebezpečí. V životě by ho nenapadlo, že někdy bude uvažovat o tom, že připraví jiného člověka o život, ale zoufalá situace vyžaduje zoufalá opatření, připomněl si chladnokrevně.

Bude se muset vrátit i za cenu nesmírného rizika. Vyzvedne si číslo účtu z hrací skříňky, a aby si byl naprosto jistý, že mu nic nehrozí, zrealizuje záložní plán a přemístí se do Švýcarska.

Původně si dnes nechtěl vyjet na plachetnici, ale když ho něco znepokojovalo, stalo se mu nutností vyplout a cítit splynutí s mořem a oblohou. Ko-neckonců si na to potěšení vydělal.